

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filternet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Verslag van reis naar Oekraïne mei 2005

“Geprezen zij de Heere. Dag aan dag draagt Hij ons; die God is ons heil” (Psalm 68:20)
“Hij, Die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde.”
(Jeremia 31 :10b)

Beproevingen

Elke reis heeft z'n eigen moeilijkheden en 'verrassingen'. Maar de reis die we nu maakten van 1 tot 9 mei heeft wat dat betreft alle andere overtroffen. Al in Vinnitsa zijn en dan nog drie dagen bezig zijn met douaneformaliteiten vraagt meer geduld en volharding dan we uit onszelf konden opbrengen. Het leek op zo'n moment allemaal zo'n tijdverspilling en we wilden zoveel doen! Toch is het allemaal nodig geweest en het was ook tot eer van Gods Naam, want Hij deed een wonder. Het liep God niet uit de Hand, wij hoefden alleen maar te volgen. Hij heeft immers *“de goede werken voorbereid, opdat wij daarin zouden wandelen.”* (Ef. 2:10) We willen jullie in dit verslag het één en ander laten meebelevén.

Grenspierikelen

Zondagmorgen 1 mei vertrokken we deze keer met 7 personen in drie busjes volgeladen met rollators, rolstoelen, heel veel kleding, matrassen, gereedschap, een vouwfiets, looprekken, speelgoed, poppen, honderden brillmonturen, muziekinstrumenten en nog veel meer. De bekende groene Ford Transit met Daan Bijsterbosch en Herwin Verwoerd en de 'nieuwe', voor deze reis aangeschafte, rode Ford Transit bestuurd door Ria en Wim Verwoerd. Deze twee busjes waren geladen in Nieuw-Lekkerland. Het derde busje, een blauwe Volkswagen Transit sloot aan bij Ede. Peter

Joosten, die de reis al voor de derde keer maakte, was nu samen met zijn vrouw José. Hun busje was voornamelijk geladen met spullen bijeengebracht door de St. Nachamoe, nachamoe ami. Ook de voorzitter van deze Stichting, John Doornenbal was van de partij. Vroeger dan gedacht kwamen we in ons hotel op 40 km van Warchau aan. De volgende morgen begonnen we als team, zoals we elke morgen besloten te doen, met bijbellezen en gebed. Daan opende o.a. met Matth. 7: 7-9: *“Bidt en u zal gegeven worden!”* Het zou later een bemoedigende belofte blijken te zijn. We reden vlot naar de grens. We moesten via de terminal. Particulier over de grens is alleen mogelijk als er heel veel 'belasting' betaald wordt. Gelukkig staat de organisatie die ons uitnodigde (een onderdeel van Chesed) ingeschreven bij de “Humanitaire hulp Commissie” aangesloten bij het “Kabinet of Ministers” in Kiev, anders hadden we de grens niet overgekomen. Nadat alle stempels verzameld waren gingen we Oekraïne binnen, zes uur nadat we bij de grens aankwamen. We hadden nog een lange weg te gaan. Om één uur 's nachts kwamen we in Vinnitsa bij het hotel aan. God zij dank.

Tuberculose

De volgende morgen ontmoetten we Zina, de Joodse vrouw die zoveel doet voor de Joodse weeskinderen en arme gezinnen. Zina vertelde hoe ze de spullen van onze vorige reis hadden verdeeld en hoe blij de mensen waren. Ze hadden eerst allemaal kleding voor kleine kinderen uitgestald en ouders van kleine kinderen naar Chesed laten komen om uit te kiezen. Daarna voor grote meisjes, daarna voor grote jongens enz. Met haar gingen we nu naar Chesed waar we de directeur Vova begroetten. De douane werkte deze dag niet, dus gingen we met de 'persoonlijke' spullen naar gezinnen en de Joodse school. Het eerste gezin was een bijzonder triest geval. Beide ouders lijden aan tuberculose. Zij kunnen niet werken. Ze wonen in een koude, vuile en in verval geraakte flat. Hun twee kinderen Andre (14) en Lera (6) waren net een week geleden naar

Odessa naar een sanatorium gegaan voor 3 maanden. Voor de moeder was het heel zwaar, omdat ze de eerste week niet mocht bellen i.v.m. heimwee van de kinderen. We gaven de zakken met kleding en beddengoed af. Toen gingen we met de moeder naar de apotheek. We lieten haar alle medicijnen kopen, die zij en haar man nodig hadden. We betaalden 732 grivna (\pm 120 Euro). Het was op dat moment het enige wat we konden doen.

Rabbi en Joodse school

Op de Joodse school waren we deze keer hartelijke welkom. De jonge rabbijn verwelkomde ons terwijl een heerlijke maaltijd ons wachtte. Hij is in Jeruzalem geboren, heeft een opleiding in Amerika gehad en voelt het als roeping in Vinnitsa de Joodse gemeenschap te dienen. Hij was erg open en wilde weten waarom wij van de Joden houden en hen willen helpen. Hij begreep dat niet: *“Christenen geven toch altijd om iets te krijgen? Bijvoorbeeld dat je je aansluit bij hun kerk. Hoe zit dat bij jullie?”* Ook vroeg hij: *“Jullie hebben zo’n open geest, waarom?”* Wim vertelde hoe wij bij de Bijbel zijn groot gebracht en hoe de liefde voor Israël is ontstaan. Dat we ook weten wat er gebeurd is in de geschiedenis en we nu zo graag onze liefde tot het Joodse volk willen omzetten in daden. John vulde nog aan, dat we van hen, de Joden, willen leren, omdat we veel zijn verloren van hun thora enz. Hierna mochten er vrij foto’s gemaakt worden. Deze eerste kennismaking zette ons opnieuw aan het denken: Wat heeft de Joodse gemeenschap toch veel moeten verdragen van de ‘christenen’. (In dit verband noemde Koen het boek:

‘Bloed aan onze handen’ door Dr. Michael L. Brown. Elke christen zou dat volgens hem moeten lezen; Koen stuurt via CVI België ons 12 exemplaren; Prijs €10,- per stuk.)

Wat een zegen ook om het ‘ijs gebroken’ te zien bij de Rabbi. We gaven de tandartsspullen, die we in Nederland gekocht hadden. De muziekinstrumenten die we meebrachten vonden gretig aftrek. Het was ook heel leuk dat John persoonlijk de rugzakjes (in de kleuren van de Israëliische vlag) met inhoud kon uitdelen aan verschillende kinderen. Deze rugzakjes waren door zijn vrouw Jetty aangeschaft en gevuld met spullen gekocht van het geld dat door de verschillende kinderclubs van de kerk in Gouderak bijeen was gespaard. Ook de kleurboeken met kleurpotloden en stiften, een gift van de plaatselijke huishoud- en speelgoed winkel, werden met blijdschap door de kinderen ontvangen

Antisemitisme

De ouders van Janna Zablotkaja (15), een hulpbehoevende meisje die we bezochten, zijn gescheiden. De moeder verdient wel, maar verdrinkt haar geld. Vader betaalt maar 7 grivna alimentatie per maand (\pm 1 Euro). Een hele lieve oma, die Zina begon te prijzen voor wat zij voor hen doet, voedt het meisje op van haar pensioen. Ze vertelde dat ze erg onrustig was, na wat ze gisteravond op het nieuws had gezien. In Kiev was een standbeeld van een bekende Joodse dichter/schrijver, Shalom Aleichem, verwijderd op last van de regering. Zonder opgave van redenen werd het beeld niet al te zachtzinnig van z’n plaats gehaald. Niet bepaald dus met het idee hem ergens anders weer neer te zetten. Oma vertelde dat ze bij het zien hiervan moest huilen, erg huilen. Ze kon daarna ook niet meer rustig worden. Het is een slecht teken richting het Joodse volk. Zina had ons dit ‘s morgens al verteld en nog meer dan dat: Een Joodse rabbi in Zitimir was een paar dagen geleden op straat in elkaar geslagen en in het ziekenhuis beland. Volgens Zina is de nieuwe president niet anti-semitisch, maar zijn naaste medewerkers wel. Openlijk werd op tv gezegd: *“Wij hebben geen Tobacco en Kapsones nodig (bekende Joodse mensen)”*. Tobacco schreef in een krant, dat hij weer een gele ster zal gaan dragen.

Aan dit gezin heeft John toen ze het hem vroegen zijn adres gegeven. Wie weet wat hij/wij nog voor hen kunnen betekenen.

Twee gezinnen

De volgende familie bestond uit acht personen. Vooral opa en oma zorgen voor de drie kleinkinderen, waarvan er twee invalide zijn vanaf hun kinderjaren; André (12) geeft een aangeboren leverziekte, Dima (13) heeft ‘krampsyndroom’, een beginstadium van epilepsie. Hun moeder woont ook bij hem, maar zij heeft geen man en werkt niet. De vader van de beide andere jongens is de enige die werkt, zijn vrouw heeft ook geen werk. Deze acht mensen wonen in een driekamerflat. We hadden voor de jongens kleding, schoenen, een nieuwe voetbal, skeelers en een step. Verder voor iedereen wat kleding, beddengoed en handdoeken.

In het volgende gezin staat een oma voor de onmogelijke taak drie kinderen op te voeden. Moeder is vermoord door de man waar ze het laatst mee samenwoonde. Deze man zit in de gevangenis. De vijf kinderen zijn van verschillende vaders. De twee jongste kinderen zijn door familie in Rusland geadopteerd. Oma bleef achter met de drie oudste kleinkinderen. Vooral de oudste Sergei (17) geeft problemen. Voor alle drie was er een kledingzak samengesteld door de St. Nachamoe. Daarin zaten ook schoenen en er was ook beddengoed.

Koen en Natalia

Daarna gingen we in een pizzeria eten. Daar voegden Koen Carlier en Natalia van Ebenezer zich bij ons. Koen zou de komende dagen met ons optrekken. Heel bijzonder was het te horen dat hij en Natalia deze middag bij hetzelfde gezinnetje waren geweest dat tuberculose heeft. Natalia vertelde dat deze vrouw drie weken geleden heel wanhopig was en dat zij toen met haar gebeden heeft. Daarna heeft zij in de kerk in Vinnitsa gesproken over Romeinen 15:27, dat de gelovigen uit de heidenen die deel hebben gekregen aan de geestelijke goederen, verplicht zijn de Joden van hun stoffelijke goederen te laten delen. Dit sloeg zo aan dat christenen in die kerk op de knieën gingen om hun zonden te belijden. Er was bekering. Heel bijzonder dat er sinds die dag elke dag iemand van de kerk bij de Joodse familie op bezoek is geweest om iets te brengen of te helpen. En vandaag waren wij bij hen en mochten we voor hen medicijnen aanschaffen. Ebenezer gaat proberen deze mensen naar Israël te krijgen, maar er ontbreken nog twee heel belangrijke documenten én de ziekte moet eerst genezen. God is machtig. Bidt voor hen!

Douane

Woensdag begon met een bezoek aan de douane. Maksiem van Chesed zou het voor en met ons regelen. Voor Chesed was de hele procedure nieuw. Alles kostte veel tijd. Ook bij de douane die te maken hebben met nieuwe verordeningen en wetten.

John besloot bij het eerste kantoor na een poos gewacht te hebben in de busjes te gaan zitten. Hij was er getuige van hoe vier mannen om de busjes heenliepen, ze waren erg geïnteresseerd. Gelukkig keek één van hen opeens John in de ogen en even later vertrokken ze. Het was voor John een spannend moment, maar zijn aanwezigheid behoevde wel voor erger.

's Middag gingen we terug naar Chesed. Bij de douane werden weinig vorderingen gemaakt. Maksiem en Ria bleven de hele middag weg. Toen zij terugkwamen was het duidelijk dat de goederen niet direct vrij gegeven zouden worden. De lading zou moeten worden verzegeld totdat toestemming gegeven zou worden uit Kiev voor

het vrijgeven van de goederen. Dat kon echter wel een maand gaan duren. Het grootste probleem bleek uiteindelijk dat Chesed geen opslagruimte heeft, waar de spullen verzegeld zouden kunnen worden. Echter ook de terminal van de douane had geen opslagruimte, alleen parkeerruimte. Maar wij konden in geen geval onze busjes achterlaten, omdat we weer terug naar Nederland moesten. Dit zag eruit als een groot probleem. Er moest gezocht worden naar een oplossing voor een verzegelde ruimte. Het was echter te laat. Donderdag verder. De tijd begon wel te dringen. 5 mei was de laatste datum dat de goederen moesten zijn verzegeld volgens de papieren, die bij de grens waren afgegeven.

's Avonds hebben we samen over de problemen gesproken en er ook voor gebeden. We voelden ons klein en afhankelijk van God. Ook wisten we dat Hij met het alles Zijn bedoeling(en) heeft. De tekst uit Rom. 8. wordt ter sprake gebracht: God doet alle dingen meewerken ten goede voor degenen Hem liefhebben. Voor ons kwam het erop aan, stand te houden, te blijven vertrouwen en te zien op Hem, Die werkelijk alle macht in hemel en op aarde heeft. Nu, dat hebben we de volgende dag gemerkt.

Wonder

Koen las Psalm 67 en wees ons erop dat "God de natiën leidt en dat Hij ons zal zegenen."

Weer naar de douane, naar de terminal aan de andere kant van de stad. Niet naar binnen. Wachten, wachten en nog veel meer wachten. We besloten om de beurt te gaan bidden in het bos, ook voor Maksiem die steeds gestresster werd en Ria die maar steeds mee moest van douanekantoor naar douanekantoor, van hokje naar hokje en weer terug. We baden om een uitkomst die tot verheerlijking zou zijn van Hemzelf.

Toen Maksiem en Ria weer terugkwamen zag het er wanhopig uit. Er was geen oplossing in het zicht. Wat nog kon was dat de lading verzegeld werd en weer terug ging naar Nederland. O nee, denk je dan, dat nooit. Dan nog liever betalen. Dat was ook nog een optie, al zou dat hebben betekend dat we meer dan € 1200. hadden moeten betalen. Weer gingen ze weg en kwamen een half uur later terug. God had een wonder gedaan. Opeens was er een douaneloods in Chaisin, op 90 kilometer afstand van Vinnitsa. Waar dezelfde morgen nog geen plaats was, was er 's middags een loods als douaneverzegelruimte klaargemaakt. Maksiem van Chesed zei: "Het is een wonder!" God komt hiervoor alle eer toe.

Nog voor sluitingstijd konden de busjes op het douaneterrein worden bewaard, om de volgende morgen met toestemming van de douane er weer te worden afgereden naar Haisin.

In de taxi naar een restaurant bedachten we dat we mooi nog even voor 6 uur de invalideschool zouden kunnen bezoeken. Weliswaar zonder spullen want die zouden dan later na het inklaren wel worden afgegeven, maar wel zouden we kennis kunnen maken met de directrice, het personeel, de school en wellicht nog met wat kinderen. We gingen met de trolleybus, voor de meeste van ons een nieuwe ervaring. We kwamen in een schoon gebouw terecht, waar met een geweldige creatieve geest alles was ingericht. Zo proper, zo smaakvol en met zulke eenvoudige middelen. Veel lesmateriaal was zelf gemaakt. De naaimachines, die we zagen, bleken door de leerkrachten van eigen geld aangeschaft, er is gewoon niet genoeg geld. Nog maar 5 jaar lang was het onder leiding van de huidige directrice een invalideschool, daarvoor was het een kinderdagverblijf. We waren blij de school in ieder geval gezien te hebben. Jammer dat de kinderen ontbraken, daar was het toch te laat voor.

Verzegelen

De drie busjes ophalen van het douaneterrein, naar Chaisin rijden en daar de spullen opslaan, dat moet toch in een paar uur tijd kunnen, dachten we. Nee hoor, het duurde weer de hele dag. Chaisin ligt op de weg naar Sokolovka. We hadden het plan gemaakt door te gaan naar Sokolovka, als onze busjes in Chaisin bij de douane zouden zijn geleegd. Zina kende iemand die met zijn busje wel de persoonlijke dingen mee wilde nemen voor het weeshuis, zodat we nadat de spullen opgeslagen zouden zijn door zouden kunnen rijden naar het weeshuis in Sokolovka. Zina, Koen en José zouden ondertussen eerst nog de invalidenschool in Vinnitsa bezoeken, om wat kinderen te zien. Zina liet daarna de chauffeur langs de Joodse begraafplaats rijden, waar wij de vorige keer al met Zina geweest waren. Daar liet zij het monument voor de kinderen zien en vertelde ze over de oorlog.

De drie busjes waren ondertussen op weg naar Chaisin. We kwamen even over half één aan. Van één tot twee was het lunchpauze. Om half drie begonnen ze ons pas te helpen. Het duurde weer een tijd voordat we naar de douaneloods konden. We waren erg benieuwd hoe die er uit zou zien. Wat het wellicht al een bestaande opslagplaats die nu ook door Vinnitsa gebruikt ging worden of was het werkelijk een nieuwe opslagplaats, precies op (Gods) tijd klaargemaakt. Nou, het laatste was het geval. De loods was net leeg en schoongemaakt. Een dikke stofwolk vulde de hele ruimte, er werd nog geveegd. Onder toezien van de inspecteur en enkele douanebeambten begonnen we de spullen neer te zetten op een stellage. Elke zak, elke rollater, elke doos werd geturfd. Eindelijk waren we leeg. Het was ondertussen al ruim na de middag. Nog een half uurtje, werd ons beloofd, voor de laatste formaliteiten. Het was een 'Oekraïens' half uurtje, oftewel drie uur. Verschrikkelijk, wat duurde toen het wachten lang. Tot zeven uur. Toen konden we pas weg. Gelukkig hadden we de anderen gezegd alvast naar Ladyzin te gaan. Voor José vooral was dat een doel van deze reis: dit invalidenweeshuis bezoeken. Door opnieuw Gods besturing was daar juist een vrouw van de Amerikaanse organisatie Boxes of Love en een Oekraïense tolk. Eigenlijk waren zij een dag eerder op weg naar het invalidenweeshuis, maar door pech met de auto was het een dag later geworden. José heeft kunnen vragen welke spullen ze dringend nodig hebben in dit weeshuis. Geweldig, zoals dat ook weer geleid is.

Sokolovka

We ontmoetten elkaar in Ladyzin. We bedankten Maksiem voor het vele werk dat hij in drie dagen gedaan had. Wim gaf hem een quasi-onderscheiding namens de koningin van Nederland en natuurlijk een stuk echte Hollandse kaas. Peter en José samen met John hadden besloten ook terug naar Vinnitsa te gaan om de volgende morgen vroeg de terugtocht te aanvaarden. Wij gingen met twee busjes verder. Pas om tien uur vrijdagavond, het was allang donker, kwamen we aan in het weeshuis van Sokolovka. De directrice werd geroepen. Ze vertelde dat de kinderen twee dagen lang naar ons uitgekeken hadden. "Hebben jullie nog wat om te geven?" O, jawel we hadden aardig wat kadootjes. "Ze liggen al wel op bed, maar we halen ze

eruit. We laten ze naar de gemeenschapsruimte komen." Ongelooflijk, om 11 uur 's avond mochten de kinderen allemaal een paar dingen uitzoeken. Koen vertelde wie we waren. Ook hadden we voor allemaal een mok, gevuld met kleine kaakjes. Die gaven we hen ook. We vertelden hen daarna dat ze ook nog kleren, voetballen, sportbroekjes, spelletjes enz. zouden krijgen. Wat was het leuk om al die blijde gezichten te zien. We keken nog even op een slaapzaal, hoe gelukkig ze gingen slapen. Daarna zaten we aan een overvloedige maaltijd. Toen Zina vertelde dat ze naar Israël zou vertrekken, naar haar dochter die een kleine verwacht, begonnen de directrice en een verzorgster te huilen. Ook hier zagen we hoeveel Zina betekent voor hen. Toen moesten we nog ruim twee uur rijden naar huis. Het was al tegen drieën toen we in ons hotel aankwamen.

Sabbatmiddag

We hadden besloten na de middag naar Chesed te gaan om nog wat spullen voor gezinnen op te halen en daarna een paar Joodse families te bezoeken. Wat kun je eigenlijk beter doen op Sabbat dan Joodse mensen bemoedigen en zieken bezoeken. Bij Chesed wachtte ons een verrassing. Een groep oudere Joodse dames bereidde zich net voor om samen liederen te gaan zingen vanwege de dag van bevrijding; We werden uitgenodigd erbij te zijn. We genoten van het enthousiaste zingen. Koen kreeg het woord. Hij begon te zeggen dat wij niet begrijpen wat er gebeurd is in de oorlog. Dat wij het waarom niet kunnen uitleggen. Hij legde een relatie tussen de bevrijding in de Tweede Wereldoorlog en de bevrijding van het Joodse volk uit de verstrooiing en de stichting van de Staat Israël. Ook dat dat een wonder van God was. Alom geknik. Hij zei dat het

vandaag Sabbat was, een dag om niet het gewone werk te doen maar wel een dag om goed te doen en dat wij Joodse families gingen bezoeken. Wim legde uit dat één van de twee Sabbatkaarsen symbool staat voor de uittocht uit Egypte en de rust die daarna volgde in het land Kanaän en dat dus ook de Sabbat bij uitstek een dag is om bevrijding te vieren. Toen zag Koen de Israëlsche vlag en legde uit hoe de banen op de vlag eigenlijk de weg van het Israëlsche volk door de Rode Zee voorstelt. Nu opnieuw gaan de Joden a.h.w. van de ene kant, de ballingschap, naar de andere kant het beloofde land. Zo mochten we hen bemoedigen na te denken over Sabbat, bevrijding en de staat Israël.

Zjmerinka

Toen gingen we op weg naar Zmerinka. Onderweg kwamen we langs Brailov. Daar woonde Joeri een jongen van 4½ jaar. De moeder van Joeri is een alleenstaande moeder, die volstrekt moraalloos leeft. Na enig zoeken vonden we het huis waar Joeri met zijn oma en opa woont. Zina had al verteld dat het jongste zontje uitgehongerd was en gestorven. Maar wat we aantroffen was zo onvoorstelbaar erg. Opa lag als een hoopje vuil in een kamertje op de hoek van een bed, met een paar smerige half kapotte dekens over zich heen. Borden met beschimmeld voedsel op een tafel, scherven op de grond en alles zo vies. Zo onmenselijk. Omdat er een winkeltje tegenover het huis bleek te zijn vroeg Ria wat hij wilde. "Water" zei hij. Ook wilde hij ijs en vis. Ria kocht ijsjes, tomatensap, water, bananen, kip en een autootje voor Joeri. Toen opa het ijsje kreeg, begon hij gretig te eten. We waren het er over eens dat de kleine Joeri daar weg moet. Zina zal haar best gaan doen, dat de situatie daar veranderen zal. We lieten kleding, schoonmaakmiddelen, zeep en een paar laarzen voor oma achter. Dat dit bestaat! Het gezicht van deze man zal nog lang in ons geheugen blijven.

Verder naar Zmerinka. Daar haalden we een vrouw op, die voor Chesed werkt in deze plaats. Met haar bezochten we nog vier gezinnen. De kleine Sasja (9), die na een mislukte vaccinatie niet meer kan lopen en praten, woont met haar vader en moeder en een oudere zus. We waren blij dat we voor haar nog een mooie pop met allerlei spulletjes erbij bij ons hadden. We luisterden naar het verhaal en keken foto's van haar therapie in Odessa. Ook wat alles kost; want al wordt de therapie wel betaald, de ouders moeten hun overnachtingen zelf betalen.

Na nog twee pubers te hebben bezocht, een jongen Jevgenii van 13 jaar en een meisje Katja van 16 jaar gingen we naar Dmitri die met zijn moeder bij zijn oma en opa woont. Hij heeft gescheiden ouders. Zijn vader woont in Israël en wil hem niet hebben. Oma werkte als bibliothecaresse. Opa, Boris, bleek op bed te liggen. Hij pakte onze handen en wilde praten. Eén van zijn twee dochters was in Israël overleden aan kanker. Zelf was hij bijna blind en bedlegerig. Hij vertelde over het verleden en moest steeds huilen.

We hebben met hem gesproken en getracht hem te bemoedigen door ons bezoek en hem te wijzen op God, Die liefde is. Ondertussen kreeg Dimitri zijn spullen. Hij was zo blij en zei: "Ik ben de gelukkigste jongen van heel Zjmerinka."

Afscheid

Toen was het tijd om te vertrekken. We keerden terug naar Vinnitsa. Toen was het tijd om afscheid te nemen. Vooral het afscheid met Zina viel zwaar. Wanneer en waar zouden we haar weerzien. Volgend jaar in Jeruzalem? . Zondagmorgenvroeg vertrokken wij met z'n vieren. Bij de grens duurde het maar een uur in totaal. Peter en José met John hadden de vorige dag maar drie kwartier nodig. Zij waren trouwens erg bemoedigd doordat God hun gebed om een Engels of Duits sprekend iemand, die hen zou kunnen helpen bij de grens, verhoorde, direct toen ze in de rij gingen staan. Dat was voor hen echt een bevrijding. Want na alles wat we die week hadden meegemaakt, was het heel moeilijk nog een keer uren te moeten wachten en van hokje naar hokje te moeten lopen voor de juiste stempels enz. We kijken terug op een bewogen reis. We waren een hecht team, zoals iedereen vond. God willen we alle eer en dank brengen. Tegen alle mensen die voor ons gebeden hebben, kleding hebben gesorteerd, deze reis financieel mogelijk hebben gemaakt of op een andere manier hebben geholpen, zeggen we: Moge God jullie zegenen en belonen. En namens alle Joodse mensen en weeskinderen in Oekraïne, die we mochten bezoeken, helpen, bemoedigen en steunen met gebed: **hartelijk dank**

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland

roechama@filternet.nl - www.roechama.nl

Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678